

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/139/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7911210828
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7911210828.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, proti žalovanému V. B., I., Š. XXXX/X, o zaplatenie 1 348,09 € s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu 14Ro/248/2011-87 z 22.2.2012 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

M e n í uznesenie tak, že vedľajší účastník nemá právo na náhradu trov konania.
Žalobcovi a vedľajšiemu účastníkovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy konania 94,54 €, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou, doručenou mu 1.8.2011, domáhal, aby zaviazal žalovaného na zaplatenie 1 348,09 € s prísl. a na náhradu trov konania, že 24.8.2011 vydal platobný rozkaz (ďalej len PR) 14Ro/248/2011-63, ktorý nebolo možné doručiť žalovanému do vlastných rúk, že podaním, doručeným mu 3.11.2011, oznámil vstup do konania vedľajší účastník, ktorý vstúpil do konania na podporu žalovaného, že podaním, doručeným 23.12.2011, vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť, že uznesením 14Ro/248/2011-78 28.12.2011 rozhodol tak, že zrušil PR (výrok č. I.), konanie zastavil (výrok č. II.), rozhodol o vrátení časti súdneho poplatku (výrok č. III.) a nepriznal účastníkom konania právo na náhradu trov konania (výrok č. IV.) a, že voči rozhodnutiu vo výroku č. IV. podal v zák. stanovenej lehote odvolanie vedľajší účastník. Vychádzajúc z § 167 ods.1, § 201 a § 374 ods.4 O. s. p. (ich znenie citoval) uviedol, že nakoľko odvolanie smerovalo proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, proti ktorému zák. odvolanie pripúšťa a sudca v plnom rozsahu vyhovel odvolaniu vedľajšieho účastníka, toto rozhodnutie sa v rozsahu napadnutom odvolaním považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa. Reprodukujúc 15. bod Nálezu I.196/09 ÚS SR uviedol, že o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods.2 prvá veta a § 149 ods.1 O. s. p. (aj jeho znenie citoval) a urobil záver, že v danom prípade bolo konanie zastavené z dôvodu, že žaloba bola vzatá späť bez uvedenia dôvodu, že tento dôvod žalobca nedoplnil ani na jeho výzvu z 24.1.2012, že v konaní bol vydaný PR, ktorý však žalovanému doručený nebol, nakoľko si ho nevyzdvihol v odbernej lehote, že z uvedeného možno vyvodit', že späťvzatie nezavinil žalovaný, že žaloba nebola vzatá späť pre jeho správanie a, že z uvedeného dôvodu mu vzniklo, resp. vedľajšiemu účastníkovi právo na náhradu trov konania. Konštatoval, že v danom prípade trovy úspešného žalovaného, resp. vedľajšieho účastníka pozostávajú z trov právneho zast., ktoré boli vyčíslené zo sumy 1 348,09 € a priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zast. podľa § 10 vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhl.) ako odmenu za právne zast. celkom 94,54 €, za 1 úkon právnej „pomoci“, za prevzatie a prípravu zast. 31.10.2011 71,37 € a režijný paušál 7,41 €, všetko + DPH. Žalobca podal v zákonnej lehote proti uzneseniu v časti, v ktorej bol zaviazaný na úhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Citujúc znenie § 93 ods.1,2, § 142 ods.1, § 146 ods.2 a § 150 O. s. p. uviedol, že sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu,

ktorým priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, nakoľko má za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Poukázal na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.3 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.), že nakoľko zák. pripúšťa vstup vedľajšieho účastníka do konania, nemôže sa brániť proti jeho vstupu do konania za účelom ochrany spotrebiteľa, avšak nevidí význam v jeho právnom zast., keďže samotnou jeho úlohou je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Spochybnil nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zast. vedľajším účastníkom a tvrdil, že v danom prípade nemožno prijať záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Poukázal ďalej na to, že podanou žalobou sa domáhal nároku vyplývajúceho zo zmluvy uzavretej so žalovaným, s ktorej podmienkami vyjadril svojim podpisom súhlas a je predovšetkým úlohou nestranného a nezávislého súdu posúdiť uplatnený nárok a docieľiť spravodlivé rozhodnutie vo veci bez ohľadu na to, či na podporu spotrebiteľských práv stojí na strane spotrebiteľa združenie alebo nie, že účelom právneho zast. je predovšetkým zast. záujmov svojho klienta, avšak v danom prípade možno konštatovať, že právne zast. vedľajšieho účastníka je nadbytočné, nevhodné, keďže združenie sa samo prezentuje ako inštitúcia spôsobilá na ochranu spotrebiteľa aj v rámci súdneho konania a, že skutočnosť, že sám bez právneho zast. vystupuje na strane žalobcu spolu s občanmi SR vo viacerých sporoch na ochranu spotrebiteľov, príp. občanov SR v týchto sporoch sám zastupuje, potvrdzuje, že jeho právne zast. v predmetnom spore je nevhodné a účelové. Zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zast. dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nevhodnosti konania, a na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať použitím § 150 O. s. p. Zároveň poukázal na to, že rozhodnutie o náhrade za právny úkon prevzatie a príprava právneho zast. je nepreskúmateľné, nakoľko z rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom sa zást. oboznámil so spisovým materiálom, že mu nebolo doručené ani oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, že vzhľadom k tomu, že zást. vedľajšieho účastníka nežiadal o doručenie žaloby a z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva iný spôsob oboznámenia sa so spisovým materiálom, je toho názoru, že nedošlo k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie právneho zast., keďže zást. vedľajšieho účastníka nemal k dispozícii žalobu. Na základe uvedeného navrhol napadnutý výrok preskúmať a v zmysle § 220 O. s. p. ho zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi sa náhrada trov konania nepriznáva. Zároveň si uplatnil trovy konania a právneho zast. v odvolacom konaní.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu, čo sa týka odvolacích námietok, zameraných proti nemu a proti priznaniu náhrady trov konania a jej výšky, uviedol, že podľa § 93 ods.4 O. s. p. má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, že právo na zast. má z rovnakých dôvodov, z akých ho má žalobca, je preto absurdné, ak žalobca, ako účastník konania zast. advokátom, upiera právo na zast. advokátom inému účastníkovi a, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z Čl.47 ods.2 Ústavy. Poukázal na to, že aj on, ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbrani“, že jeho vstupom do konania sa žalobca zrazu v súdnych konaniach začína ocitáť v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť, že samotná skutočnosť, že má principiálne právo na náhradu trov konania, nie je - dúfa - medzi účastníkmi sporná, napriek tomu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu (ďalej len NS) SR 5Cdo/71/2010 z 9.6.2010, ako aj na prvé vydanie komentára k Občianskemu súdному poriadku, v Nakladateľství C.H. Beck (napr. Števček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, komentár, I. vydanie 2011, príp. Drápal/Bureš a kol. Občianský soudní řád I, Velké komentáře, I. vydání 2009). Osobitne dal do pozornosti, najnovší Občiansky súdny poriadok Komentár - I. diel, 2. Vydanie 2012, autorov Števček/Ficová a kolektív, Beckovej edície komentovaných zákonov, nakladateľstva C.H.Beck, str.327-331. Ďalej uviedol, že konanie bolo zastavené potom, čo vzal žalobca svoju žalobu späť v celom rozsahu a to až po jeho vstupe do konania, že sa tak stalo v dôsledku jeho aktivity, že jeho účasť v konaní, je pre spotrebiteľa efektívna, v zmysle cieľov a účelu, na ktorý je založený a, že na potrebu jeho účasti v konaniach, ako je toto, poukazuje samotná argumentácia žalobcu. Pýtal sa, prečo finančný gigant, akým je predchodca žalobcu, postúpil pohľadávku žalobcovi, ktorý sa zaoberá vymáhaním pohľadávok a prečo sa tento silný žalobca dáva zastupovať silnou advokátskou kanceláriou, proti slabému spotrebiteľovi, ktorému vytyka, že sa ho ujal on, ktorý je na tento účel zriadený a vytyka mu, že sa dal zastupovať advokátom. Tvrdil, že svojou podstatou, ide u dodávateľa o nekalé obchodné praktiky, ktoré sťažujú, už aj tak ťažké sociálne postavenie najchudobnejších vrstiev

obyvateľstva, že práve proti takýmto dodávateľom a proti ich neprijateľným zmluvným podmienkam a nekalým obchodným praktikám, je úloha združení nezastupiteľná, lebo aj keď súd skúma neprijateľné zmluvné podmienky ex offa, nemôže napr. poučiť spotrebiteľa o premlčaní, že pritom prax potvrdzuje, že dodávatelia majú celoplošne snahu ignorovať premlčaciu lehotu podľa O. z. a predkladajú nekalým spôsobom spotrebiteľovi zmluvné podmienky, podľa ktorých sa dožadujú premlčacích lehôt podľa Obch. zák. a často aj 10 ročných premlčacích lehôt, resp. dodatočne podsúvajú spotrebiteľom na podpis uznania dlhu, na predtlačení formulároch. Len príkladom poukázal na ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré dodávatelia často používajú, a na ktoré - v prípadoch, keď uplatnený nárok nie je premlčaný -, ide napr. o: - duplicita sankčných mechanizmov, - neplatná zmluvná pokuta, - dohoda o zrážkach zo mzdy bez akejkolvek súdnej kontroly, - nemožnosť spotrebiteľa použiť na splatenie úveru zmenky a šeky, - nemožnosť spotrebiteľa postúpiť svoje pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy oproti dopredu danému súhlasu spotrebiteľa s postúpením pohľadávok zo strany dodávateľa, - predĺženie premlčacej doby ohľadom akýchkoľvek práv na dobu 10 rokov, - dohodnutá rozhodcovská doložka, a iné. Ďalej uviedol, že prax takisto potvrdzuje, že sociálne aj vedomostne slabý spotrebiteľ rezignuje a prijíma akékoľvek rozhodnutie, že sám sa brániť nevie a na advokáta nemá a pýtal sa, prečo sa má spotrebiteľ ochraňovať sám a dodávateľ má postúpiť pohľadávku žalobcovi a ten sa má dať zastupovať advokátom, v čom spočíva logika takejto argumentácie. Odpovedal, že logika tejto argumentácie spočíva v tom, že žalobca chce ťažiť z pasivity a rezignácie spotrebiteľa a práve táto nečinnosť by mu vyhovovala, že žalobca konštatuje, že nevidí význam v jeho právnom zast., ale súčasne konštatuje, že samotnou jeho úlohou je ochrana spotrebiteľa. Tvrdil ďalej, že jeho zast. javí sa byť efektívne a teda účelné a práve to žalobcovi vadí, lebo nie je zvyknutý na to, aby na ochranu spotrebiteľa niekto aktívne vystúpil a spolieha sa len na pasivitu a rezignáciu spotrebiteľa a z tejto pasivity spotrebiteľov ťaží. Ďalej sa pýtal prečo sa žalobca neriadi sám odporúčaním, ktoré dáva spotrebiteľovi vo svojom odvolaní, aby nechal vec na nestranný a nezávislý súd, ale sa dáva zastupovať advokátom. Zdôraznil, že svojou činnosťou napĺňa vysoké ciele politiky EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľov (čl.169 Lisabonskej zmluvy, čl. 38 Charty základných práv EÚ, príslušné smernice EÚ a rozsudky Súdneho dvora EÚ, vnútroštátna právna úprava, najmä zák. o ochrane spotrebiteľov), ako na to už poukázal, že na napĺňanie týchto cieľov je odkázaný na právne služby, že aj keď je združením na ochranu spotrebiteľov, jeho členovia nie sú právnici a podľa svojich skúseností, s aplikáciou spotrebiteľského práva na súdoch sa bez pomoci advokátov nezaobídu. K tomu, že má právo na právne služby advokátov, predložil, napr. uznesenie Krajského súdu Prešov 3Co/131/2011 z 13.1.2012. Zdôraznil ďalej, že ak má svoje právo na zast. advokátom, na napĺňanie svojich cieľov pri ochrane spotrebiteľov v praxi realizovať, je nepochybne potrebné, aby mu súdy priznávali náhradu trov konania tam, kde mu na náhradu trov konania vznikli podmienky, že ak tak súdy konať nebudú, zabránia mu, ako neziskovej spoločnosti, v pokračovaní v jeho činnosti, čo by nemalo byť cieľom, že je skutočnosťou, že súdy celé roky bez problémov priznávajú náhrady trov konania dodávateľom v spotrebiteľských veciach a často PR, v rozpore s § 172 ods.9 O. s. p. a teda bez ex offa súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok a nekalých obchodných praktík, ale hľadajú sa odôvodnenia, ako mu nepriznať náhradu trov konania, pritom dal do pozornosti, že dodávatelia berú čoraz častejšie žaloby späť a často až v štádiu po vydaní PR, len čo zistia, napr. z odporu, že do konania vstúpil, že nikto sa nezamýšľal nad tým, prečo potrebujú silné nebankové a dodávateľské subjekty na zast. silné advokátske kancelárie, ale začína sa uvažovať o tom, načo má on advokátske zast. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-279/09, z ktorého vyplýva, že má právo na advokáta, aj na náhradu trov konania (Dôkaz: rozsudok SD EÚ C-279/09) a do pozornosti dal aj novelizované znenie § 137 O. s. p., podľa ktorého mu výslovne patrí náhrada výdavkov za zast. advokátom. Poukázal ďalej na to, že pokiaľ by sa mali v praxi presadiť názory žalobcu, snažiace sa upierať mu právo na zast., vzhľadom na predmet jeho činnosti, potom by bolo problematické aj zast. advokátmi, napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, predsedov vlád, ktorí sú právnikmi, čo by bolo v evidentnom rozpore s platným právom, ale aj s každodennou realitou, a to sa týka aj rozhodovania o trovách právneho zast. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru citovanú v najnovšom Komentári slovenského občianskeho procesného kódexu, pôvodne uverejnenú v časopise Soudní rozhledy 2/2002 na str.43 (Števec/Ficová, Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel, 2. vydanie, Praha: C.H.BECK, 2012, str.492.), ktorú citoval. Pokiaľ žalobca navrhuje použitie § 150 O. s. p., tvrdil, tak - podľa jeho názoru -, na takýto postup nie sú dané zákonné podmienky, že zák. vyžaduje na takéto rozhodnutie 2 základné podmienky - musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a musí ísť o výnimočné okolnosti, že ani jedna z týchto podmienok splnená nie je, naopak je toho názoru, že vzhľadom na obchodné praktiky žalobcu, je namieste, v prípade jeho neúspechu v konaní, a to či už rozsudkom vo veci samej alebo v dôsledku procesného rozhodnutia, keď procesne zavinil zastavenie konania, zaväzovať ho na náhradu trov, že sociálne aspekty ňo do úvahy neprichádzajú,

že návrh žalobcu na aplikáciu § 150 O. s. p. vyznieva až paradoxne, nakoľko argumentácia, ktorú používa, sa vzťahuje predovšetkým na neho samotného, ako ekonomicky silný subjekt, proti slabým spotrebiteľom, a tu je potrebné položiť si otázku, prečo pôvodný dodávateľ postupuje hromadne svoje pohľadávky žalobcovi a prečo sa tento dáva zatupovať advokátom, a či v tomto postupe netreba vidieť umelé vytváranie a navyšovanie trov konania proti spotrebiteľom, a práve vo vzťahu k neúspešným spotrebiteľom, by preto súdy mali aplikovať § 150 O. s. p., že o „úprimnosti“ snáh žalobcu, čo sa týka trov účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, a „aby nedochádzalo k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti trov konania“, svedčia tisíce žalôb podaných na súdoch SR, v ktorých si uplatňuje náhradu trov právneho zast. za 3 úkony právnej služby, medzi ktorými je úkon „písomné podanie protistrane - pokus o zmier“, ktorý už mnoho rokov nemá oporu v advokátskej tarife a neide o úkon uskutočňovaný v rámci súdneho konania, že smutnou praxou je, že súdy náhradu za tento úkon v PR, v rozpore s platnou advokátskou tarifou, priznávajú. Čo sa týka námietok žalobcu, vo vzťahu k uskutočneniu úkonu právnej služby prevzatie a príprava zast. (správne ide o úkon prevzatie a príprava zast. vrátane prvej porady s klientom) uviedol, že tento úkon bezpochyby a logicky musel uskutočniť, keď sa stal vedľajším účastníkom v konaní, v zast. advokátom a súd s ním v tejto pozícii koná, že tak, ako si žalobca uplatňuje za právne služby náhradu, osobitne za úkon prevzatie a príprava zast., vrátane prvej porady s klientom a samostatne za úkon podanie žaloby, čo je úkon písomného podania na súd vo veci samej, takisto, ak by nedošlo k späťvzatiu žaloby, uplatnil by si, po oboznámení sa so žalobou a prílohami úkon písomného podania na súd vo veci samej, ktorý by spočíval v jeho vyjadrení sa k žalobe, že nakoniec si nevie ani technicky predstaviť, ako sa dá oboznámiť so žalobou a písomnosťami, keď ešte ten ktorý subjekt, nie je účastníkom konania, že vie si predstaviť a uskutočniť len taký postup, že najprv musí do konania vstúpiť a až následne mu vznikajú práva, aké má účastník, to je aj právo na to, aby mu, napr. bola doručená žaloba s prílohami, ku ktorej by sa mal možnosť sa písomne vyjadriť, čo by však bol samotný úkon právnej služby, že požiadavka žalobcu, transformovaná na jeho zást., sa mu javí tak, že v opačnom garde, by mal zást. žalobcu najprv podať žalobu a potom o nej rokovať so žalobcom, aby uskutočnil prevzatie a prípravu zast., že výsledkom, resp. výstupom úkonu prevzatie a príprava zast., vrátane prvej porady s klientom, je vstup vedľajšieho účastníka a až potom môže nasledovať oboznámenie sa so žalobou a jej prílohami, po čom môže nasledovať úkon vyjadrenia k žalobe, že úkon prevzatie a prípravy zast., vrátane prvej porady s klientom už spočíva, podľa pokynov klienta v zistení existencie živej spotrebiteľskej veci na súde a zistenie dodávateľa, ktorý žalobu podal, vrátane súvisiacich administratívnych a daňových evidencií (žiadosť o poskytnutie informácií potrebných na vstup do konania, založenie spisu, evidencia v menoslove, nápade a v ďalších evidenciách podľa spisového poriadku a p.), že v rámci tohto úkonu zasiela následne svoj vstup do tej ktorej spotrebiteľskej veci na súd, čím sa stáva vedľajším účastníkom v konaní a súčasne žiada o doručenie žaloby s prílohami, že ďalšie úkony právnej služby závisia od vývoja tej ktorej veci, a to spravidla tak, že žalobca berie žalobu späť, len čo sa dozvie, že do konania vstúpil alebo sa vec meritórne prejednáva. K rozhodovaniu o náhrade trov konania, vo vzťahu k sebe, predložil napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove 18Co/16/2012 z 23.2.2012, uznesenie Krajského súdu v Košiciach 1Co/367/2011 zo 14.3.2012 a rozsudok Krajského súdu v Prešove 16Co/33/2012 zo 16.4.2012 (Dôkaz: uznesenie KS v Prešove 18Co/16/2012 z 23.2.2012, uznesenie KS v Košiciach 1Co/367/2011 zo 14.3.2012, rozsudok KS v Prešove 16Co/33/2012 zo 16.4.2012). Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu odvolacích trov za vyjadrenie k odvolaniu z hodnoty 1 348,09 € podľa vyhl. za 1 úkon právnej služby odmenu 71,37 € a 7,63 € paušál za polovičný úkon podľa § 14 ods.3 písm. b) advokátskej tarify odmenu 35,69 € a 7,63 € paušál = 43,32 € + DPH 20 % (8,66 €), spolu 51,98 €.

Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu vedľajšieho účastníka uviedol, že sa pridrižiava svojich tvrdení v podanom odvolaní voči výroku o trovách konania z 9.3.2012 a má za to, že v predmetnom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, že zastáva názor, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovaného, ale žalovaného v konaní nezastupuje. Poukázal na to, že ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa, že žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, že by sa vedľajší účastník mal nechávať zast. advokátom, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. V zmysle uvedeného nevidel význam v právnom zast. vedľajšieho účastníka, keďže samotnou jeho úlohou je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Ďalej uviedol, že spochybňuje nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zast. vedľajším účastníkom, že v danom prípade nemožno prijať záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by samotný vedľajší účastník nemohol uskutočniť bez právneho zast. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave 5/Co/26/2012 a 3 Cob/259/2011, Krajského súdu v

Banskej Bystrici 16Co/100/2012, Krajského súdu v Prešove 13Co/36/2012 a 4C/213/2011, Okresného súdu Bratislava II 13C/14/2012, Okresného súdu Bratislava IV 8C/303/2011 a Okresného súdu Nitra 25C/58/2012 (citoval časť ich odôvodnenia) a zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zast. dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania a na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať použitím § 150 O. s. p. a náhradu trov konania mu nepriznať.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie (§ 219) uznesenia, ani na jeho zrušenie (§ 221 ods.1), preto ho podľa § 220 O. s. p. zmenil a vedľajšiemu účastníkovi neprisúdil náhradu trov konania.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojím zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu Slovenskej republiky), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) sice medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacích konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalovaný žiadne trovy neuplatnil a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.